

Един ден, след голяма кавга, изстъпила се Единица, която била най-стара, и казала:

„Я чуите, така не може да върви, постоянно да спорим и да се караме. Тук трябва един да управлява, и понеже аз съм най-стара, ще поема това, и вие ще останете доволни“.

Злата Седморка се изсмияла подигравателно и казала: „Колко си скромна! Не, аз ще управлявам, защото съм най-умната. В тази работа старостта не помага“.

Ето ти кавгата готова. Всяка искала да управлява и никога — да се подчинява.

Само кротката Тройка мълчала. Щом Седморка видяла, че не може да стане управителка, скроила други план и казала: „Аз знам, как ще настане мир у нас: да изпждим глупавите нули — те винаги ни пречат. Да ги изпждим!“

Тройка, която досега мълчала, при тези думи на Седморка извикала: „Ей, ти зла Седморке! Забрави ли думите на майка ти? И какво ще стане с горките нули, щом изпадат в лошия свят?“

„Виж ти умна мисъл!“ подиграла я Седморка. — „И тя да каже нещо! Ей, сестрици, какво чакате, дръжте нулите да ги изхвърлим навън!“ С кряска си Седморка заглушила тихата Тройка, възбудила сестрите си и в миг нулите се намерили на улицата.

Числата мислели, че сега ще настанат по-добри времена.

II.

И пак не настъпило спокойствие. Пак спорове и караница и винаги злата Седморка ставала причина за това. Най-много се измъчвала от този живот Тройка. Тя обичала спокойствието и имала добро сърце. Тя не преставала да мисли за сестрите си, нулите. И намислила тайно от сестрите си да излезе и види, какво са станали нулите.

Една нощ, когато всички числа били заспали, тя станала, наметнала черната си наметка и тихичко се измъкнала из къщи.

Тя вървяла, вървяла и вред оглеждала, дано види нулите, ала никъде не ги намерила. А хората, които я срещали, като виждали, че тя е сама, не я поздравявали даже. Тя разпитвала срещнатите хора, дали не са виждали някъде нулите, а те само я споглеждали подигравателно. И разбрала тя, че нулите сега нямали никакво значение.

Най-после, като минавала тя през една горичка, чула отдалеч да се хленчи. Тя се доближила да види, кой плаче.

Зад едно дърво лежала съвсем изсхнала и убита от тъга една от изпждените нули.

Тройка се навела любезно и я попитала, как е и къде са другите ѝ сестри.

Надигнала се нулата и разказала, че откак е пропждена от злата Седморка, никак не е добре. Хората я презирали, пждели и казвали: „Нямаме нужда от нули. По света нули колкото щеш!“ Попадналите в злочестина нули се разпръснали — една насам, друга натам, и къде са сега другите, тя не знаела — може би са измрели.